

трѣбва да пренощуваме. Това е Сѣчената курия.

На другия день стигнали вжщи. Синътъ казалъ на майка си, какво е заржчалъ баща му. За-чудила се майката. Нѣмали въ кжщата си ни кучка съ кученца, ни котка съ котенца. Пъкъ било и смѣшно да ги размѣнятъ. Попитали булката. Тя рекла:

— Има ли тукъ хора отъ нашето село?

— Има двама души. Дошли сж за откупа.

— Тогава, — казала тя, — затворете тия хора и съобщете въ село, че докато не освободятъ баща ни, нѣма да ги освободимъ.

Затворили ги. Така принудили селянитъ отъ онова село да пустнатъ бащата и по този начинъ съ хитростъ взели булката, безъ да дадатъ скжпия откупъ, който имъ искали.

Бащата се върналъ и живѣлъ честито и пречестито съ разумната си снаха.

Е. Кювлиевъ

ЕЛХАТА

Тихо и радостно растѣла млада елха на края на гората. Никой не смущавалъ нейното спокойствие.

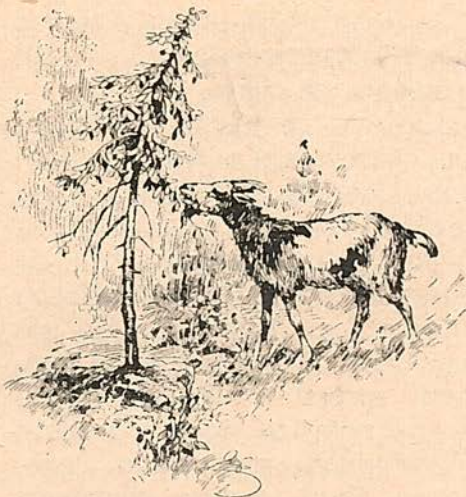
Но тя не била довольна, завиждала на всички и винаги си мислила:

— Другитѣ дървета сж красиви, покрити съ широки и хубави листа. Само азъ съмъ нещастна съ моитѣ остри игли. ... Боже, покрий и мойтѣ клони съ листа!

Чулъ Богъ молбата на елхата и на сутринъта по клонитѣ ѝ вмѣсто игли, имало голѣми листа.

Но минала оттамъ коза и изгризала свежитѣ листа отъ понизкитѣ клони.

Затжжила елхата. Заболѣло ѝ, и тя се замолила на Господа:

— Господи, облѣчи ме съ листа отъ чисто злато! Тогава всички ще ми се чудятъ и ще ми завиждатъ.

И станало чудо. До сутринъта по клонитѣ на елхата израстнали